

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/30163 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 februari 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van ..... (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 29 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2008, verzonden op 1 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.M.P. van Gemert, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

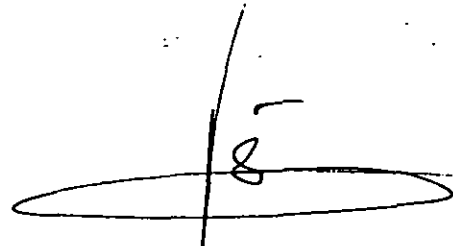
w.g. Van Gemert
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2008

347-562.

Verzonden: 8 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a large, stylized 'S' or 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/30163

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Marokkaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. J.P. Sanchez Montoto, advocaat te Den Haag,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
verweerder,
gemachtigde: mr. C.H.H.P.M. Kelderman, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 23 november 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), onder een beperking verband houdende met "het ondergaan van medische behandeling dan wel medische noodsituatie". Bij besluit van 28 februari 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.

Het daartegen bij brief van 13 maart 2005 gemaakte bezwaar is bij besluit van 29 juni 2007 ongegrond verklaard.

Op 27 juli 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 6 maart 2008, waar eiser en de gemachtigden van partijen zijn verschenen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de

---

verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen aanvraag om verlening van een mvv af te wachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of land van bestendig verblijf betreffen worden niet betrokken bij de beoordeling.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan Onze Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.2 Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer – teneinde een mvv te verkrijgen – naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. In dit geval kan geen recht op vrijstelling van het mvv-vereiste worden ontleend aan de hardheidsclausule.

Volgens paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn – binnen een termijn van drie maanden – zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

2.3 Volgens een door verweerder gevolgde gedragslijn en op grond van vaste rechtspraak, waaronder een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 13 juni 2007 (JV 2007/371), kan de hardheidsclausule worden toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 dient de vreemdeling, om in aanmerking te komen voor verlening van zodanige vergunning, zich in Nederland te bevinden en dient:

- a. stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie te doen ontstaan;
- b. de medische behandeling van de desbetreffende medische klachten niet in het land van herkomst of ander land waarheen de vreemdeling zich kan verwijderen te kunnen plaatsvinden; en

- c. de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar te zullen duren.

2.4 Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II, 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vermelde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, Vw 2000, van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In de brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Kamerstukken II, 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. De rechtbank verwijst in dit verband onder meer naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 28 september 2004 (zaaknr. 200403756/1, JV 2004/432) waarin is bevestigd dat toepassing van de hardheidsclausule beperkt is tot zeer uitzonderlijke gevallen.

2.5 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv en zich voorts op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat hem op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vrij te stellen van het mvv-vereiste. Volgens verweerder is evenmin gebleken van zeer bijzondere individuele omstandigheden die bij het vasthouden aan het mvv-vereiste zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.6 Verweerder heeft zijn standpunt in het bestreden besluit gebaseerd op een advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 20 februari 2007.

Blijkens dit BMA-advies heeft eiser psychische klachten, bestaande uit een depressieve stoornis met vitale kenmerken waarbij rekening gehouden moet worden met een verslavingsfenomeen (alcohol- en drugsgebruik). In het BMA-advies is voorts het volgende vermeld:

Eiser staat sedert 2004 onder behandeling bij de psychiater . . . Hij krijgt medicatie (imipramine een antidepressivum) en steunende en structurerende psychotherapie. Er lijkt langdurige behandeling te verwachten. Uitgaande van de beschikbare informatie met betrekking tot de therapie mogelijkheden wordt geconcludeerd dat behandeling in Marokko mogelijk is. Psychiatrische behandeling is mogelijk bijvoorbeeld bij het Sheikh Zayed Hospital te Rabat en er zijn verschillende soorten antidepressiva verkrijgbaar in Marokko. Als gevolg van het staken van de behandeling wordt geen medische noodsituatie op korte termijn verwacht. De situatie is redelijk stabiel en alhoewel de klachten kunnen toenemen wordt geen medische noodsituatie verwacht. Daarnaast vermeldt het advies dat eiser kan reizen met de gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Er zijn geen aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is.

2.7 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder uitspraken van 2 november 2005 (zaak nr. 200505188/1, JV 2005/473) en 21 augustus 2006 (zaak nr. 200602417/1 en 200602418/1, JV 2006/377), is het aan de afwijzing ten grondslag liggende BMA-advies een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag

Reg. nr: AWB 07/30163

4

verweerder bij zijn besluitvorming in beginsel van dat advies uitgaan.

Anders dan eiser heeft betoogd, leidt de omstandigheid dat verweerder zich er bij de totstandkoming van het bestreden besluit niet van heeft vergewist of het daaraan ten grondslag gelegde BMA-advies deugdelijk tot stand is gekomen niet tot het oordeel dat verweerder het besluit niet op dat advies heeft mogen baseren en dat het besluit om die reden voor vernietiging vatbaar is. De rechtbank verwijst dienaangaande naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 2 november 2005. Blijkens het advies is bij de totstandkoming ervan gebruik gemaakt van informatie van _____, psychiater, gedateerd 24 januari 2007, en van informatie van International SOS, gedateerd 27 oktober 2006, en van een vertrouwensarts, gedateerd 28 september 2006, 12 juli 2006 en 23 mei 2006. Dat de informatie van International SOS en de vertrouwensarts niet aan het dossier is toegevoegd, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het advies niet op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld. Nu eiser zelf van deze bronnen op de hoogte was, had hij de aan deze bronnen ontleende informatie desgewenst kunnen opvragen en daarin inzage kunnen krijgen.

In hetgeen eiser heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor het oordeel dat voormelde BMA-adviezen niet op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze zijn opgesteld, dan wel dat verweerder voormelde adviezen niet aan zijn besluitvorming ten grondslag had mogen leggen. Eiser heeft in de besluitvormingsfase geen informatie overgelegd (zoals adviezen van een onafhankelijk deskundige, die de conclusies van de arts van het BMA gemotiveerd weerspreken) die concrete aanknopingspunten bevat om aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies te twijfelen. Dat het advies er geen melding van maakt welke antidepressiva in Marokko verkrijgbaar zijn, en of imipramine, het medicijn dat eiser gebruikt, in Marokko beschikbaar is, maakt niet dat verweerder niet mocht uitgaan van de juistheid en volledigheid van het advies. In het BMA-advies is immers vermeld dat psychiatrische behandeling in Marokko mogelijk is, bijvoorbeeld bij het Sheikh Zayed Hospital te Rabat, en dat er verschillende soorten antidepressiva verkrijgbaar zijn in Marokko. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2007 (zaak nr. 200607802/1, JV 2007/218).

Dat in het BMA-advies geen melding is gemaakt van de door eiser naar voren gebrachte maagklachten, maakt evenmin dat verweerder niet mocht uitgaan van de juistheid en volledigheid van het advies, alleen al omdat eiser die maagklachten niet heeft onderbouwd.

De in beroep overgelegde verklaring van de psychiater _____, gedateerd 22 juli 2007, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat uit die verklaring een onveranderd en stabiel beeld van eisers medische situatie naar voren komt, zodat geen sprake is van een ander beeld dan in het BMA-advies wordt geschetst. De enkele vermelding in die verklaring dat bij dreigende landuitzetting een potentiële suïcide niet ondenkbaar is, doet aan het voorgaande niet af. Daar komt bij dat niet valt in te zien dat eiser niet in een eerder stadium om een verklaring van de psychiater had kunnen verzoeken. Eiser is immers reeds sedert 2004 bij voormelde psychiater in behandeling. Derhalve valt niet in te zien dat eiser het document niet eerder, in het kader van de besluitvorming, had kunnen en mitsdien moeten overleggen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de inhoud van het voormelde advies van het BMA, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in staat is te reizen en de behandeling van de mvv-aanvraag in Marokko af te wachten, zodat hij niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste.

2.8 Het betoog van eiser dat zijn uitzetting in strijd komt met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en dat verweerder eiser om die reden had moeten vrijstellen van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt verworpen. Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder uitspraken van 29 november 2006, JV 2007/46, en 26 februari 2007, LJN BA0041, is de rechtbank van oordeel dat eiser, indien hij bescherming van de Nederlandse autoriteiten wenst in te roepen tegen een met voormelde verdragsbepaling strijdige behandeling in zijn land van herkomst, een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 moet indienen.

2.9 De rechtbank acht evenmin grond aanwezig voor het oordeel dat verweerder niet heeft kunnen concluderen dat geen sprake is van een zodanig uitzonderlijk geval dat een beroep op de hardheidsclausule dient te worden gehonoreerd. Verweerder heeft op basis van voormeld deskundigenadvies van 20 februari 2007, dat in de besluitvormingsfase niet door middel van concrete feiten of omstandigheden is bestreden, kunnen oordelen dat bij eiser geen sprake is van een medische noodsituatie. Ook anderszins is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval niet in redelijkheid van toepassing van de hardheidsclausule heeft kunnen afzien. In de omstandigheid dat eisers reeds sedert lange tijd hier te lande heeft verbleven, er gedurende deze periode een verregaande mate van inburgering in de Nederlandse samenleving zou zijn ontstaan, dat hij familiebanden hier te lande heeft en geen toekomstperspectieven heeft in Marokko, heeft verweerder geen bijzonder, individueel geval aanwezig hoeven achten op grond waarvan hij genoopt was om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. Daarbij heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen de omstandigheid dat eiser hier te lande nimmer over een verblijfsvergunning heeft beschikt en dat hij Nederland niet heeft verlaten nadat zijn aanvraag om een verblijfsvergunning "arbeid in loondienst" is afgewezen.

2.10 Het betoog van eiser dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd op de grond dat verweerder niet (ambtshalve) heeft onderzocht of in het onderhavige geval aanleiding bestond om een verblijfsvergunning te verlenen onder een beperking 'beschikking conform minister' wordt verworpen. Het bestreden besluit strekt immers tot instandlating van het besluit tot afwijzing van de aanvraag onder een beperking 'medische behandeling'. Indien eiser een verblijfsvergunning onder een beperking 'beschikking conform minister' wenst, staat het hem vrij een daartoe strekkende aanvraag in te dienen.

2.11 Het vorenoverwogene in aanmerking genomen heeft verweerder de aanvraag van eiser in redelijkheid kunnen afwijzen wegens het ontbreken van een geldige mvv.

2.12 Het beroep is dan ook ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

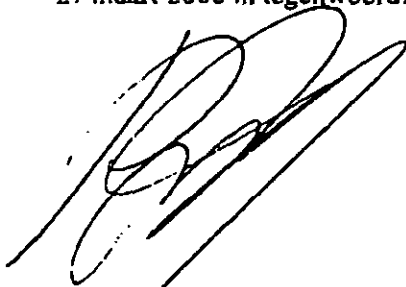
---

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 27 maart 2008 in tegenwoordigheid van mr. F.S. Zwerwer als griffier.

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak dient te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: - 1 APR 2008

Root crate container,
griffier van de
Afdeling te Zutphen

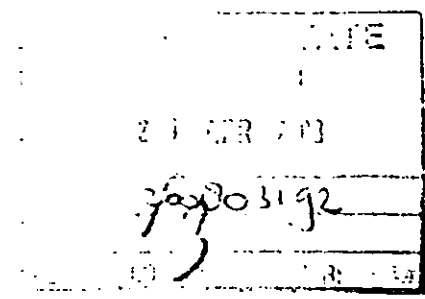

mr F.A. Kortman, adviseur
mr J. Groen
mr H.J.R. Reinders
mr M.Chr. Oosterhuis-Smits
mr H.C.M. Kortman
mr V.R. Vrijlandt
mr M.K. van den Berge
mr E.A. Vermeer-Wartna
mr H.P.J. van der Eerden
mr J.P. Sanchez Montoto

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Ook per telefax verzonden 070 365 13 80

's-Gravenhage, 29 april 2008
Doorkiesnr. : 070 3024038
Inzake : / IND
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : JS/si 2904..

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij treft u aan een hoger beroepschrift dat zich richt tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 maart 2008, verzonden op 1 april 2008, met kenmerk AWB 07/30163.

Een afschrift van de aangevallen uitspraak gaat hierbij.

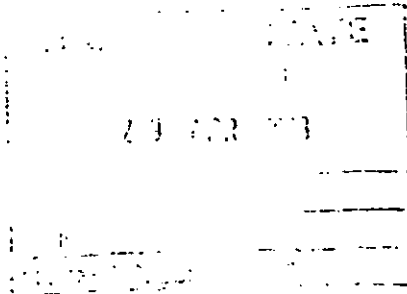
Hoogachtend,

J.P. Sanchez Montoto

Kortman Advocaten
Raamweg 3
2596 HL 's-Gravenhage
Postadres
Postbus 85966
2508 CR 's-Gravenhage
Tel. +31 (0)70-302 40 30
Fax +31 (0)70-352 31 74
e-mail info@kortmanadvocaten.nl

KORTMAN ADVOCATEN

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

Per telefax verzonden 070 3651380

Geeft eerbiedig te kennen:

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000,

verklaart ondergetekende, Mr J.P. Sanchez Montoto, advocaat te 's-Gravenhage, door de heer (hierna: ' '), wonnende te , te dezer zake woonplaats kiezende te 's-Gravenhage, aan de Raamweg nr. 3 (postbus 85966, 2508 CR), bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 maart 2008, verzonden op 1 april 2008, met het kenmerk AWB 07/30163.

kan zich met de inhoud van de uitspraak niet verenigen en brengt de navolgende 3 grieven naar voren.

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.7 overwogen:

"Anders dan eiser heeft betoogd, leidt de omstandigheid dat verweerder zich er bij de totstandkoming van het bestreden besluit niet van heeft vergewist of het daaraan ten grondslag gelegde BMA-advies deugdelijk tot stand is gekomen niet tot het oordeel dat verweerder het besluit niet op dat advies heeft mogen baseren en dat het besluit om die reden voor vernietiging vatbaar is. (...) Dat de informatie van International SOS en de vertrouwensarts niet aan het dossier is toegevoegd, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het advies niet op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld. Nu eiser zelf van deze bronnen op de hoogte was, had hij de aan deze bronnen ontleende informatie desgewenst kunnen opvragen en daarin inzage kunnen krijgen.

(...) Dat het advies er geen melding van maakt welke antidepressiva in Marokko verkrijgbaar zijn, en of imipramine, het medicijn dat eiser gebruikt, in Marokko beschikbaar is, maakt niet dat verweerder niet mocht uitgaan van de juistheid en volledigheid van het advies. (...).

De in beroep overgelegde verklaring van de psychiater gedateerd 22 juli 2007, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat uit die verklaring een onveranderd en stabiel beeld van eisers medische situatie naar voren komt, zodat geen sprake is van een ander beeld dan in het BMA-advies wordt geschetst. De enkele vermelding in die verklaring dat bij dreigende landuitzetting een potentiële suïcide niet ondenkbaar is, doet aan het voorgaande niet af. Daar komt bij dat niet valt in te zien dat eiser niet in een eerder stadium om een verklaring van de psychiater had kunnen verzoeken. Eiser is immers reeds sedert 2004 bij voormelde psychiater in behandeling. Derhalve valt niet in te zien

dat eiser het document niet eerder, in het kader van de besluitvorming, had kunnen en mitsdien moeten overleggen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de inhoud van het voormelde advies van het BMA, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in staat is te reizen en de behandeling van de mvv-aanvraag in Marokko af te wachten, zodat hij niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste.

Toelichting grief I:

De rechtbank heeft miskend dat de Staatssecretaris van Justitie op grond van artikel 3:2 Awb en 3:9 Awb gehouden was zich van de deugdelijkheid van het BMA-advies te vergewissen. heeft daartoe verwezen naar een uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Roermond, van 18 juni 2003 (AWB 01/24913, 01/26558; LJN: AI1517). Voorts heeft de rechtbank miskend dat het niet aan is om de medische bronnen die ten grondslag liggen aan het BMA-advies op te vragen. Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt het op de weg van de Staatssecretaris van Justitie om evenbedoelde medische bronnen tezamen met het BMA-advies aan te zenden, althans in het dossier te doen opnemen opdat zowel als de rechtbank de deugdelijkheid van het BMA-advies kunnen controleren.

Nu vaststaat dat het medicijn imipramine gebruikt, had in het BMA-advies ten minste moeten zijn gerelateerd of dit medicijn in Marokko beschikbaar is. Dat in het BMA-advies met geen woord is gerept over het medicijn imipramine had voor de rechtbank reden moeten zijn om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van

het BMA-advies. In het BMA-advies is geen rekening gehouden met het feit dat het voor noodzakelijk is dat er voldoende imipramine aanwezig is in Marokko. Het ontbreken van informatie in het BMA-advies over voormeld medicijn maakt het advies onvolledig en niet inzichtelijk, hetgeen door de rechtbank is miskend.

De rechtbank heeft in het midden gelaten of in het onderhavige geval de medicatietoever van imipramine gegarandeerd is en of deze gedurende lange tijd onderbroken kan zijn. Ingevolge B8/4.4 van de Vc 2000 is het voorkomen van onderbrekingen in de medicijnverstrekingen in het land van herkomst, geen aangelegenheid die de feitelijke toegankelijkheid van de zorg betreft, maar de aanwezigheid van de medische zorg.

De rapportage van de psychiater van maakt gewag van (mogelijke) suicidale voornemens van . Dit had voor de rechtbank aanleiding moeten vormen om stil te staan bij de vraag of hiermede sprake kon zijn van een medische noodsituatie. Voorts heeft de rechtbank miskend dat de rapportage van de psychiater tijdig aan de rechtbank en verweerder is gezonden en kon worden beschouwd als nader stuk dat voortbouwt op hetgeen in de vorige procedure aan de orde is gesteld. Reeds hierom kan niet worden gevolgd dat Mocaddem de rapportage in een eerder stadium had kunnen en moeten overleggen.

Volgens wordt ingeval het bestuursorgaan voor zijn besluitvorming verwijst naar een medisch advies dat op zijn beurt teruggrijpt naar uit Marokko afkomstige medische brondocumenten die niet openbaar zijn gemaakt, niet gehandeld in overeenstemming met de vergewisplicht. Het verwijzen naar het BMA-advies kon in het onderhavige geval niet voldoende zijn nu het medicijngebruik

KORTMAN ADVOCATEN

- 5 -

van in het BMA-advies ontbrak en bovendien de rechtbank de (niet gegarandeerde) medicatietoevoer van imipramine niet in haar oordeel heeft betrokken. In het licht van vorenstaande heeft de rechtbank dan ook ten onrechte geoordeeld dat de vrijstelling van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet van toepassing is.

Grief II:

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.8 overwogen dat bij een beroep op artikel 3 EVRM een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 moet worden ingediend.

Toelichting grief II:

Het is vaste jurisprudentie van Uw Afdeling dat bij een aanvraag om een verblijfsvergunning onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling' een beroep kan worden gedaan op artikel 3 EVRM. Dit blijkt ook uit de jurisprudentie van het EHRM in de zaak St. Kitts van 2 mei 1997 (NJ 1998/582 en RV 1997/70) waarin is geoordeeld dat de uitzetting van een zieke vreemdeling een onmenselijke behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM kan opleveren alsmede de zaak Bensaid van 6 februari 2001 (zaaknr. 44599/98; JV 2001/103). De rechtbank heeft dan ook miskend dat niet alleen bij een asielaanvraag een beroep op artikel 3 EVRM kan worden gedaan.

Grief III:

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.9 overwogen dat het beroep op de hardheidsclausule terecht door verweerder is verworpen.

Toelichting grief III:

Op grond van hetgeen in beroep heeft aangevoerd over zijn schrijvende leefomstandigheden is ten onrechte het beroep op de hardheidsclausule door de rechtbank verworpen. De rechtbank had het zogenoemde 14/1-beleid naar analogie van toepassing moeten verklaren en derhalve als toetsingskader moeten hanteren.

Gelet op vorenstaande heeft de rechtbank dan ook naar de mening van Mocaddem ten onrechte geoordeeld dat de Staatssecretaris van Justitie op goede gronden heeft vastgesteld dat niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning en dat te recht niet is vrijgesteld van de mvv-plicht.

REDENEN WAAROM:

zich wendt tot Uw Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek de uitspraak waartegen het hoger beroep zich richt te vernietigen en opnieuw recht te doen, en daarbij de Staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de proceskosten.

's-Gravenhage, 29 april 2008

Gemachtigde